

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 13596/17
23.09.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Весном Ђурђић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Немањина број 26, против туженог Републичког геодетског завода, Београд, Булевар војводе Мишића 39, ради поништаја решења 07-3 број: 952-02-23-7521/2016 од 21.08.2017. године, уз учешће заинтересованих лица А.А. из ..., ... и Б.Б. Из ..., ..., у предмету катастра, након одржане усмене јавне расправе дана 23.09.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.09.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког геодетског завода, 07-3 број: 952-02-23-7521/2016 од 21.08.2017. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба Државног правобранилаштва изјављена против решење Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Сурчин, број 952-02-16-96/2014 од 09.11.2016. године. Решењем првостепеног органа од 09.11.2016. године, дозвољава се у листу непокретности број ... КО ..., упис права својине у корист А.А., са делом поседа 1/2 и Б.Б., са делом поседа 1/2, на непокретностима означеним у А-листу непокретности, катастарска парцела број ..., ... и ..., досадашњег носиоца права коришћења А.А., са делом поседа 1/2 и Б.Б., са делом поседа 1/2.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.09.2017. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Наводи да је нејасно на основу чега су управни органи закључили да има места конверзији права коришћења у право својине у корист заинтересованих лица, те да није утврђено по ком основу су подносиоци захтева уписани као носиоци права коришћења и да је у конкретној правној ствари евентуално основ стицања додела земљишта ради изградње. Указује на одредбе Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, и сматра да у проведеном управном поступку није на јасан начин утврђена садржина исправа и основ стицања права коришћења, са разлога што је у образложењу решења првостепеног органа наведено да је земљиште дато заинтересованим лицима ради изградње породичне стамбене зграде. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице Б.Б. Из ..., је у одговору на тужбу од 07.08.2018. године навео су нетачни наводи тужбе. Указује да предмет конверзије није неизграђено грађевинско земљиште у државној својини, него изграђено грађевинско земљиште, због чега се у конкретном случају примењује Закон о планирању и изградњи, а не Закон о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду. Предлаже да суд тужбу одбије.

У поднеску насловљеном као допуна одговора на тужбу од 09.08.2018. године, заинтересована лица су поновила наводе из одговора на тужбу од 07.08.2018. године, указујући и на то да се својинска и друга права на непокретностима утврђују према времену подношења захтева, односно прописима важећим у том тренутку. Са наведених разлога, предлажу да суд тужбу одбије, а тужиоца обавезе на накнаду трошкова овог поступка и накнаде штете на име ограничавања права у располагању предметном непокретности.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 23.09.2019. године, одржао усмену јавну расправу у присуству заинтересованог лица Б.Б. и у одсуству уредно позваних: законског заступника тужиоца, туженог и заинтересованог лица А.А., сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

Заинтересовано лице Б.Б. је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при одговору на тужбу и поднеску од 09.08.2018. године. Указао је да је предметни плац купио пре 23 године, да је на истом изградио кућу која је легализована са којих разлога сматра да су испуњени услови за конверзију наведених парцела сагласно одредбама Закона о планирању и изградњи. Предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је на решење Службе за катастар непокретности Сурчин, број 952-02-16-96/2014 од 09.11.2016. године, којим се дозвољава у листу непокретности број ... КО ..., упис права својине у корист А.А., са делом поседа 1/2 и Б.Б., са делом поседа 1/2, на непокретностима означеним у А-листу непокретности, катастарска парцела број ..., ... и ..., досадашњег носиоца права

коришћења А.А., са делом поседа 1/2 и Б.Б., са делом поседа 1/2, изјављена жалба Републике Србије, преко законског заступника Државног правобранилаштва, Републичком геодетском заводу у Београду, а преко Службе за катастар непокретности Сурчин.

Одредбама члана 213. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), прописано је да против решења донесеног у првом степену странка има право на жалбу (став 1.), као и да државни, односно јавни тужилац, јавни правобранилац и други државни органи, кад су законом овлашћени, могу изјавити жалбу против решења којим је повређен закон у корист физичког или правног лица, а на штету јавног интереса (став 2.).

Законом о правобранилаштву ("Службени гласник РС", број 55/14), се уређује делокруг и положај правобранилаштва (члан 1.) и прописује да је правобранилаштво орган који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе (члан 2. став 1.).

Полазећи од цитираних законских одредаба и изложеног стања у списима предмета које се односи на жалбу поводом које је донето овде оспорено решење, Управни суд је нашао да је предметна жалба изјављена у име и за рачун лица о чијем је праву и на законом заснованом интересу одлучивано, а то је Република Србија, преко законског заступника Државног правобранилаштва, у складу са законом којим је уређен делокруг правобранилаштва.

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба Државног правобранилаштва изјављена против решење Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Сурчин, број 952-02-16-96/2014 од 09.11.2016. године.

Полазећи од наведеног, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописаних одредбама Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којима, на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка (члан 192. став 1.), при чему се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено (члан 198. став 1.).

Имајући у виду да је жалба по којој је донето овде оспорено решење изјављена од стране Републике Србије, а да је диспозитивом оспореног решења одбијена жалба Државног правобранилаштва, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка, будући да не постоји идентитет лица које је жалбу изјавило и о чијој је жалби одлучено оспореним решењем.

Управни суд је, с обзиром на утврђену незаконитост диспозитива оспореног решења оценио да је иста такве природе да га чини неодрживим у правном поретку, те се стога није упуштао у даљу оцену његове законске заснованости у материјалном смислу.

При одлучивању, суд је имао у виду све наводе заинтересованих лица, али је нашао да у конкретном случају нису од утицаја на другачу одлуку суда у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех заинтересованих лица у овој управној

ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...87/18), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.09.2019. године, 10 У 13596/17

Записничар
Весна Ђурђић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ